

Hensyn til Brandforsikringens Bestyrelse og med Hensyn til andre Punkter, som nu ligge under Justitsministeriet; men samtidsigt med, at Repræsentantskabet skal varetage disse Ting, ere Bygningernes Eiere tvungne til at forsikre i dette Selskab. Det er det, som er det Forleerte, at det ikke skal staae en Eier af en Bygning frit for at træde ud af Forholdet til et Selskab, hvori der muligviis kan blive taget Beslutninger, som han anseer for stridende mod sit Tarv. Dette er det Principstridige, og saalænge det staaer ved Magt, er det ogsaa urigtigt at indrette et Repræsentantskab som det, der her foreslaaes. — Endvidere skal jeg tillade mig at gjentage den Bemærkning, som fremkom fra det ærede Medlem for Kjøbenhavn's 7de Valgfreds (Casse), at det er rigtigt at lade Brandforsikringselskaberne deeltage i, hvad der behøves til at sikke imod Udsvaade. Det synes saa simpelt som vel muligt, at dersom Noget er interesseret i, at der er gode Anstalter til at slukke Ildbrande, er det de Selskaber, der asfurere; Ingen er nærmere og derfor heller ikke mere forpligtet til at bidrage hertil, thi jo bedre man sørger for at forhindre Udbrud af Ildbrande, desto større ere de Fordele, som et saadant Selskab gjør sig. Det synes derfor at ligge saa overordentlig nær og at være en saa naturlig og sund Tanke at bringe disse to Ting i Forbindelse med hinanden, at det neppe er muligt at reise nogen Indvending derimod. — Naar det her gjentagende er gjort gjældende, at der foreligger Vota fra Communalbestyrelserne, som tale til Gunst for denne Sag, skal jeg ikke inhævere, hvad der blev fremført af den første ærede Tale, nemlig at disse Vota ere affattede i betydelig Rørlighed, thi det ærede Medlem for Marhuus Amts 2den Valgfreds (Mørk) har vidst at give dette en god Grund, som jeg skal lade staae hen. Jeg skal derfor ikke forbyde mig nærmere heri, men Spørgsmaalet er, om det er tilstrækkeligt at have Vota fra Communalbestyrelserne, thi de kunne kun svare for den Opfattelse, der er gjældende blandt Communalbestyrelsernes Med-

lemmer, medens de, der ere tvungne til at forsikre i Kjøbstædernes Brandforsikringer, ere langt flere, og er der blot en Gæste udenfor Communalbestyrelsen, som ønsker at være fri for denne Byrde, har han ligesaa fuldkommen god Ret til at komme til orde, som nogen Anden. Havde man sammenkaldt Interessenterne, og forelaa der fra dem et Ønske om at faae et saadant Repræsentantskab, skulde jeg ikke sige noget Væsentligt derimod, men man maatte dog forbeholde de Faa, som kunde ønske at være frie for denne Tvang, at kunne udtræde af Selskabet, naar de vilde.

Winther: Det er kun Videt, jeg har at sige, til hvad der er fremkommet fra forstjellige Sider; men der er dog een Bemærkning, som jeg vil tillade mig at gjøre, nemlig med Hensyn til den saameget omtalte Frivillighed, Retten til at asfurere Bygninger paa Landet eller at lade det være. Det er reent illusorisk, at man har en saadan Frihed, saalænge der bestaaer en Lov, hvori der findes en Paragraph, der siger, at Ingen, som er kommen ind i en saadan Forening, kan gaae ud deraf, uden med Creditorernes Samtykke, naar der ved Siden deraf gjælder Lovbestemmelser, navnlig Stempellovbestemmelser, der ere af den Bestaaffenhed, at intet Menneſke fornuftigviis kan falde paa at paatage sig de Omkostninger, der ere forbundne med at træde ud af en saadan Forening, naar han har Creditorer. Jeg har fra min Erfaring Exempel paa, at en Mand, der havde 12 Creditorer, har maattet betale 3 Mk. pr. Declaration fra hver af disse 12. En saadan Bestemmelse gjør det aldeles illusorisk, at der skulde være Frihed til at udtræde. Jeg for min Part er af den Mening, at kan man overhovedet give Folk paa Landet Frihed til at forsikre eller lade være at forsikre, saa maa man vel ligesaa godt kunne gjøre det med Hensyn til Kjøbstæderne. Disſes Indbyggere betragtes jo i Almindelighed som langt klogere og ansees i Almindelighed for at have langt bedre Forstand paa deres Sager, end